

ограбятъ паритѣ, ала ние не вѣрвахме. Па и кой мислѣше, че търговци хора ще отидатъ да лъжатъ. Платихме по 600 лева въ Варна и тръгнахме за изтокъ. Минахме Цариградъ и стигнахме въ Александрия. Тамъ единъ турчинъ толкова силно ни убѣждава да се върнемъ, че дори почна да ни се кара, ала кой го слуша. „Не ходете тамъ българи“, казваше той на турски, „вѣ България и прѣстѣта се яде, пѣкъ дѣто отивате и прѣстѣ нѣма да видите“. Минахме Суезкия каналъ, Червено-море, Аденъ, Бомбай и отъ тамъ въ Австралия. Пѣтувахме близо два мѣсеца сѣ по вода. Отъ Австралия мислѣхме да отидемъ за Нова-Зеландия. Ние слѣзохме въ гр. Мелбурнъ. Още пѣрвия день ни намѣриха нашенци и почнаха да плачатъ. „Лошо е, братя, тукъ,“ казваха тѣ — „връщайте се назадъ, че нѣма животъ за насъ“. И тѣй излѣзе. Наистина, тукъ имаше лѣто, макаръ, че бѣше мѣсецъ декемврий. Градъ голѣмъ, народъ много, но всѣки си гледа работата. Увѣрихме се, че сме жестоко излѣгани, ала бѣше късно. Случайно ни срѣщна единъ руснакъ и ни заговори. Щомъ чухме разбранъ езикъ, ние разказахме патилата си. Този нашъ братъ знаеше добрѣ английски и ни поведе къмъ едно здание. Порѣча ни да се почистимъ, че на сутринѣта да дойдемъ всички въ това сѣщото здание. На другия день намѣрихме много работници. Направихме закуска и оттамъ отидохме въ друго още по-голѣмо здание. Дадоха ни столове, поставиха ни на пѣрвитѣ редове и слѣдъ малко се появи единъ човѣкъ прѣдъ събранието. Започна да говори оня човѣкъ, но ние отбирахме само когато кажеше думата „бюлгаръ“. Слѣдъ като говори близо два часа, нѣколко души понесоха